

Tante Adelheid

Tante Adelheid woonde in Drenthe, ergens op de Dwingeloose hei.
Ze was namelijk dol op breien en op de Dwingeloose hei wemelt het van de schapen.
Ik denk dat tante Adelheid in haar hele leven al wel zo'n zevenhondervierentwintig schapen heeft kaalgebreed.
Gelukkig groeit wol gewoon weer aan.
Anders moest ze op een grotere hei gaan wonen en ik weet niet of je die hebt in Nederland.
Eigenlijk heette tante Adelheid gewoon Alie, maar dat vond ze een lelijke naam.
'Ik ben toch zeker geen paling,' zei ze.

Tante Adelheid breide alles zelf.
Ze was begonnen toen ze vier was, met pannenlappen en slabbetjes en sjaals.
Op haar zesde breide ze haar eerste trui.
De mouwen werden te lang en de hals werd te breed, maar haar moeder (mijn oma dus) zei dat dat juist goed was.
Truien moest je breien op de groei.
Toen die eerste trui af was, kon ze niet meer stoppen.
Ze breide de ene trui na de andere.
Truien met ribbels en truien met spikkels.
Kabeltruien en kriebeltruien.
Heel Drenthe liep in haar truien rond.
Ze heeft er zelfs een keer een gebreed voor Bobby, het hondje van ome Bert en tante Agaath.
Een klein blauw-groen gestreept truitje, met vier mouwen en een gulp aan de onderkant (want Bobby was een mannetjeshond).

Tante Adelheid trouwde pas toen ze vijftig was.
Op de Dwingeloose hei kom je weinig mannen tegen.
Alleen zo af en toe een herder.
Bovendien was tante Adelheid nogal kieskeurig.
Als ze al aan trouwen dacht, dan in elk geval niet met een man die:

1. snurkte
2. uit zijn neus at
3. vond dat schapen stonken
4. nooit de afwas wilde doen
5. van lamsvlees hield
6. heel veel kinderen wou
7. een rare naam had, zoals Dzijf, Ali, Mories of Kloot.

Dus als ze al mannen ontmoette, dan was de ware Jacob daar nooit bij (Jacob vond ze ook een geen mooie naam).

Maar op een dag, ik was toen net elf geworden, had ze opeens genoeg van het alleen zijn.
Ze nam de vacht van haar lievelingsschaap, verfdde de wol in veertien verschillende kleuren roze en breide ome Jan.
Binnen drie weken was hij af.
Hij was precies zo geworden als tante Adelheid graag wilde, dus ze vroeg hem meteen ten huwelijk en oma Jan was zo gebreed dat hij niets anders kon dan ja zeggen.
Toen ze eenmaal een man had, wilde ze natuurlijk ook kinderen.

Nu was tante Adelheid al over de vijftig en dan is kinderen krijgen best moeilijk.
Maar voor haar was het geen enkel probleem.
Ze had namelijk nog een heleboel roze wol over.
Daar breide in een mum van tijd twee blozende jongetjes van.
Opeens had er twee kleine neefjes bij.
Lieve, blonde kereltjes leken het, maar ze waren lang niet zo goed gelukt als ome Jan.
Ze groeiden op tot vervelende ventjes, en toen ze een jaar of negen waren deden ze niets anders dan uit elkaars neus eten en stiekeme streken uithalen.
O, wat had ik een hekel aan die zelfgebreide neefjes van me.
Ze lachten me uit om mijn flaporen, maakten mijn speelgoed kapot en aten samen al het snoep op dat ik van oma had gekregen.
Ze zeurden en ze jengelden en wilden nooit de afwas doen.
Toen ze op een dag de hond van de herder met drie blikjes aan zijn staart de hei op hadden gejaagd, was tante Adelheid het zat.
Als jullie nog één keer zo'n akelige streek uithalen, haal ik jullie uit, zei ze.
En dat heeft ze gedaan.
Meteen de dag daarna.
De neefjes hadden een vuurtje gestookt achter de schaapskooi.
Het had niet veel gescheeld of de hele kooi was afgebrand, met schapen en al.
Gelukkig had ome Jan het op tijd in de gaten.
Hij heeft wel een uur staan blussen, terwijl tante Adelheid de neefjes uithaalde.
Allebei tegelijk, tot er niets meer van ze over was dan een berg groezelige, roze wol.
Ze heeft nooit nieuwe kinderen gebreid.
Ze vond het wel zo rustig zonder.

Ome Jan is er inmiddels ook niet meer, maar dat kwam door de mot.
Motten zijn kleine wormpjes, die gaatjes eten in alles wat van wol is.
Dus ook in ome Jan.
Eerst zaten ze in zijn snor, toen in zijn haar en daarna in zijn hoofd.
Tot er teveel gaatjes in zijn hoofd zaten.
Toen ging hij dood.
Arme ome Jan.
Hij was de aardigste oom die ik had.
Vlak voor hij last kreeg van de mot, heeft tante Adelheid nog een prachtige foto van hem gebreid.
Die staat nog steeds op haar buffet, in een strak wollen lijstje.
Als mensen aan haar vragen of het niet eenzaam is, zo zonder man, dan zucht ze een beetje en zegt: 'Ik zou best een nieuwe kunnen breien. Maar beter dan Jan kan hij nooit worden. Dus begin ik er maar niet aan.'
En dan kijkt ze verliefd en een beetje weemoedig naar de zelfgebreide foto op het buffet.